

Měli každéj vlastní pokoj. Oběma bylo minimálně sedumdesát, nebo dokonce ještě víc. Ale stejně dovedli mít ze života ještě srandu, i když samozřejmě tak trochu uhozeným způsobem. Já vím, že to vypadá sprostě, že to říkám, ale já to sprostě nemyslím. Já jen jako, že jsem o starým Spencerovi hodně často přemejšlel. Totiž, když o něm člověk přemejšlí až moc často, tak mu nejde na rozum, co toho chlapa proboha pořád ještě na tom světě baví. Já jen jako, že starej Spencer byl příšerná figura, celej ohnutej, a když při vyučování upustil u tabule kousek křídý, musel vždycky některej kluk z první řady vstát, sebrat ji a podat mu ji. Což je teda podle mého názoru hrůza.

(J. D. Salinger: Kdo chytá v žitě, přel. L. a R. Pellarovi)

Kdybychom to chtěli formulovat vyhroceně, mohli bychom skoro říci, že starší autoři některé „literární“ myšlenky pro stylistický efekt vyjadřovali hovorovým stylem (charakterizovaným fonetickými a morfologickými prostředky), dnes se literatura dialogizuje (a to především, pokud jde o stavbu myšlenky).

A konečně musí překladatel počítat také s divadelní a hereckou tradicí daných zemí. I v tom jsou mezi jednotlivými kulturními zónami rozdíly: Francouzské obecnstvo je např. tradičně spíše ochotno uznávat stylizované formy než obecnstvo americké. V americkém dramatu, které staví na realistickém detailu, nás retrospektiva přenáší z okamžité skutečnosti do skutečnosti minulé; uplatňuje se zde záměr vysvětlovat charakter a události minula. Účelem francouzské retrospektivy je míšení ideje a reality, často chaotická směsice symbolického materiálu z minulosti a přítomnosti, těžko uchopitelný vztah k historickým, politickým a kulturním událostem . . . Tolerance anglického publika k slovům bez jednání je mnohem menší než tolerance publika francouzského.⁵³